

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **O. D.**, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12476/ČJ-2012-930310-V243, a ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12476-1/ČJ-2012-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2013, č. j. 44 A 4/2013 – 35, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2013, č. j. 44 A 4/2013 – 35, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná napadla kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2013, č. j. 44 A 4/2013 – 35, kterým krajský soud zrušil její rozhodnutí ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12476/ČJ-2012-930310-V243, a ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12476-1/ČJ-2012-930310-V243, a obě věci jí vrátil k dalšímu řízení; výrokem III. jí pak uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8228 Kč. Citovaným rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013 žalovaná rozhodovala k odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvního stupně o uložení správního vyhoštění žalobkyni podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se stanovením doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území, v délce jednoho roku; přičemž žalovaná rozhodla tak, že napadené rozhodnutí prvního stupně částečně doplnila (zejména o stanovení území, na něž se vyhoštění vztahuje) a ve zbytku jej potvrdila. Citovaným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2013 žalovaná rozhodovala k odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvního stupně, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění, přičemž toto odvolání žalovaná zamítla a napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdila.

[2] Správní vyhoštění bylo žalobkyni uloženo z důvodu podle § 119 odst. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., tedy proto, že žalobkyně byla na území zaměstnána bez povolení

k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, neboť žalobkyně vykonávala práci mimo místo výkonu práce stanovené v rozhodnutí Úřadu práce. Krajský soud však v rozhodnutí označeném v záhlaví uvedl, že žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav, neboť se nezabývala možností, že žalobkyně mohla být vyslána na pracovní cestu, přičemž pokud je takové vyslání krátkodobé a neznamená fakticky trvalou změnu místa výkonu práce, nelze takovýto výkon práce mimo sjednané a povolené místo výkonu práce bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Proto krajský soud napadená rozhodnutí žalované zrušil a věci jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Ve své kasační stížnosti žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Podle stěžovatelky byl skutkový stav ve věci zjištěn dostatečně, zejména proto, že možnost vyslání žalobkyně na pracovní cestu v daném případě nepřicházela v úvahu. Žalobkyně totiž svou pracovní činnost vykonávala jako členka družstva, tedy na základě členského vztahu, nikoliv pracovněprávního vztahu k družstvu, který by takové vyslání umožňoval. Spolu s podáním kasační stížnosti stěžovatelka požádala také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnila tím, že pokud by nyní musela ve věci znovu rozhodovat vázána napadeným rozsudkem krajského soudu, který však považuje za nesprávný, pak by samotné rozhodování o podané kasační stížnosti pozbylo významu. Právě ve své povinnosti rozhodnout ve věci v souladu s názorem krajského soudu, i přestože Nejvyšší správní soud by posléze mohl dospět k závěru o nezákonnosti rozsudku krajského soudu, stěžovatelka spatřuje hrozící újmu. Zároveň stěžovatelka zdůraznila veřejný zájem na zachování právní jistoty. Poukázala na ojedinělost právního názoru krajského soudu a na jeho rozpornost s ustálenou správní praxí stěžovatelky, jakož i s právním názorem prezentovaným Ministerstvem práce a sociálních věcí na jeho webových stránkách.

[4] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[6] Jak již Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. [Podle dosavadní judikatury Nejvyššího

správního soudu tak například nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, či ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto usnesení jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[7] S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, pak zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení však rozšířený senát poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Rozšířený senát uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná, či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozhodnutí krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud tak připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 4 Ads 145/2008 - 34, ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35, či ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 Ads 56/2009 - 48).

[8] Také v nyní posuzovaném případě byla původní, žalobou napadená rozhodnutí stěžovatelky zrušena rozsudkem krajského soudu a stěžovatelka byla zavázána v dalším řízení rozhodnout ve věci v souladu s právním názorem vyjádřeným krajským soudem; stěžovatelka však s tímto názorem krajského soudu nesouhlasí a jeho rozsudek napadla kasační stížností. Vycházejí z výše popsaného názoru rozšířeného senátu tak Nejvyšší správní soud i v nyní posuzovaném případě dospěl k závěru, že reálně hrozí nastání onoho nežádoucího právního i procesního stavu (existence dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci), který je rozporný s principem právní jistoty, a že právě v něm lze u stěžovatelky spatřovat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne jiným osobám, tedy zejména žalobkyni, jiná újma, a to především s ohledem na skutečnost, že podle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a tudíž přiznáním odkladného účinku kasační stížnost se automaticky aktivuje též odkladný

účinek správní žaloby, tj. správní vyhoštění nelze vykonat. Nejvyšší správní soud pak v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal ani žádný rozpor s důležitým veřejným zájmem; proto vzhledem ke splnění všech podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. návrhu stěžovatelky vyhověl a rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

[9] Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu